

– Lefelé nem vehető igénybe! – mondta egy felügyelő, aki ott termett egy pillanat alatt.

– Anyám nem tud gyalogolni! – feleltem. Végül, rövid szóváltás után megengedte, hogy legalább anya használja a liftet.

Amikor utolértem és beültettem a kocsiba, elmesélte, hogy a tízből kilenc kérdésre helyes választ adott, de nem emlékezett rá, hogy ki írta a himnuszt. Én sem emlékeztem, pontosabban fogalmam se volt, hogy ki az ördög írhatta ezt az átkozott szöveget. Mami megkért, hogy keressük ki a könyvből, mielőtt útnak indulunk.

– Istenem, mennyit tanultam! – mondta. – Majdnem egy évig készültem, és most egyetlen kérdés miatt... Megkérdezték, hogy mi az a *Bill of Rights*. Még a tizenhárom kolóniát is felsoroltam, pedig ezek az angol nevek nehezek... de hogy éppen a himnuszt... Míg a könyvben kerestem, megnyugtattam, hogy a vizsga másodsorra már egészen biztosan sikerülni fog.

– Nagyon szigorúak – jegyezte meg halkán, mint aki magában beszél. – Tudod, mit mondott? Hogy nála ma senki se ment át! Mit szólsz ehhez?

– Francis Scott Key-nek hívják – mondtam, és gázt adtam, hogy mielőbb elhagyjuk ezt a helyet.

– Na nézd csak! – válaszolta. Azután hosszú ideig nem beszélt.

A 95-ös útra tértem. Nyomtam a pedált, a gumik csikorogtak, és mami megkért, hogy lassítsak egy kicsit, a munkahelyemről már mindenképpen késni fogok.

A késést már megoldottam. Az idegesített, hogy semmit se tehetek érte.

– Mikor van a következő időpont?

Elővette táskájából a kék papírt, és felolvasta, hogy május 15-én. Rögtön hozzátette, hogy ezen a napon halt meg nagyapa. Átváltottam a 836-osra, majd lekanyarodtam a 27-es kijáraton. A telefon szüntelenül vibrált a nadrágom zsebében. Kikapcsoltam, nem volt kedvem beszélni. Mami is rosszkedvű volt. Nyilván csalódott, fölöslegesnek érezte magát.

– Ne törődj a segéllyel! – mondta. – Van egy kis félretett pénzem, és már nem dohányzom. Nincs szükségem apróra, ha kell valami, itt vagytok ti nekem.

Mosolyogva lépett be a házba, és egyenként felhívta a testvéreimet. Elmondta nekik, hogy mi történt. Éva rögzítőjén is hagyott üzenetet.

– Átöltözöm, hogy amikor Auróra megjön a gyerekekkel, ne piszkolják be a kosztümömet – mondta, és becsukta a szoba ajtaját.

Jól ismerem őt. Odamentem és hallgatóztam, úgy, mint harminc éve, Kubában, amikor egy taxin hazahozta Abiliót, az unokaöcsémet, akit deréktól lábfejig gipszbe rakott az orvos, hogy kiigazítson valami csípőficamot. Akkor is, mint most, erős maradt az utolsó pillanatig. Azután összeomlott.

Bent sírt a szobában.

– Megyek, mami! – kiáltottam választ se várva. Tartottam tőle, hogy most meg akarja köszönni a segítségemet, de nem tudtam volna elviselni.

Ferdinandy György fordítása

NÉMETH ANDRÁS

Erőleves a kórházban

A korty mögül kibuggyan az ember.

Út a szomjúsághoz.

*Még ha többször áldoz
rád időt a sivatag, a tenger,*

a homok, a só, a keselyű szárnya

angyaltoll pihéit

hazudja, de szépít

kiszolgáltatottságon árva

csészéd, gőzölögve,

akár a komposztgödörben avar

langy párája szökne

saját bűze elől, illatokhoz,

és fűszer se csavar

ki könnyet belőled,

csak a zsirtükröddel megbarátkozz.